

שק של דמעות

נעמה צאל

לנ"ה

הייתה פעם ילדה. ובתוך הבטן שלה, קצת מתחת לריאות, היה לה שק. שק של דמעות. ובגלל השק, הילדה הייתה כבדה. והיא הלכה לאט. לאט בבית ובגן. לאט ברחוב ובגינה. אימא שלה שאלה: אולי משהו קרה? והיא הסתכלה טוב-טוב בתוך העיניים של הילדה. כמעט היא ראתה את השק בפנים: אבל השק התכווץ קצת למטה.

כשאימא שלה לא ראתה, הילדה הוציאה דמעה אחת, והניחה בתוך כוס מים שעמדה בפניה. והיא הניחה עוד דמעה, על טיפה שזלגה מהברז השבור, מאחור בחצר. והיא הניחה כמה דמעות באמבטיה, כשאבא הלך להביא סבון. וכשעשתה פיפי, טפטפה עוד כמה דמעות גם בתוך האסלה.

ודמעה אחת היא הניחה בגן, אחת בבקבוק מיץ הפטל, ועוד שתיים בכריכה הצבעונית שבגינה. בדרך הביתה מהגן, היא הניחה דמעה ליד אגל טל, שעמד נוצץ על עלה ירוק. כל העלה הפך פתאום לנוצץ-נוצץ, זורח ויפהפה. העלה אמר לילדה: תודה!

אז הילדה הניחה עוד דמעה על החגב שהיה שם בפניה. והוא זרח-זרח בצבעים יפהפיים. העיניים שלו נפקחו – והוא קפץ משם, רענן, והמשיך לקפוץ בין העלים בשמחה. היא הניחה עוד דמעה על החמציצים בשדה שליד הבית. והשדה נצבע כולו באלף צבעים יפהפיים – זהר וצחק כולו.

ולפני שנכנסה הביתה, הניחה דמעה אחת על כל פרח בערוגה – וכל הפרחים הזדקפו ביחד, ורודים-ורודים, נוצצים, יפהפיים ורעננים – ואמרו לה, ביחד, במקלה: תודה!
תודה רבה!

כשהיא נכנסה הביתה, אבא היה באמצע ספונג'ה. והוא אמר לה להיזהר – הרצפה מחליקה – והוא צריך לצאת לקנות סמרטוט רצפה כי הוא מבולבל ושכח לפני שצריך. לא ללכלך, ולא להחליק, בבקשה! הוא צבט לה על לחייה.

הילדה נשארה בבית לבדה.
 היא הלכה לאט כדי לא ללכלך ולא להחליק אל הדלי, והניחה בו כמה דמעות.
 כל הדלי פתאום זהר: המים זזו וקצת געשו.
 היא פתחה את הברז והניחה כמה דמעות בתוך המים הזורמים.
 גם המים נצבעו בצבעים כחולים יפהפיים, וזרמו ביתר עוז.
 היא הניחה כמה טיפות על שלולית קטנה על הרצפה.
 וגם השלולית נצבעה וקצת געשה.

ופתאום הברז התחיל להתפרץ על כל הכיור –
 כל המים געשו מתוכו –
 מהכיור על השיש ומהשיש עד הרצפה –
 והדלי התהפך והמים זרמו מתוכו, על כל הרצפה –
 ומבקבוקי המים שעמדו בפינה פרצו המים –
 וכל הרצפה נהיתה כמו בריכה! כמעט כמו ים!
 והחלונות נפתחו: כי פתאום רוח סערה.
 והעננים הורידו את הטיפות שלהם – עוד ועוד –
 והטיפות נכנסו אל החלונות ואל הבית –
 וגם מהים הרחוק הגיעו הגלים –

והילדה הוציאה מתוכה את כל הדמעות ופיזרה אותם עם הטיפות והמים מהברז ומהדלי, מהבקבוקים
 ומהכוסות, מהעננים ומהים –
 והיא בכתה, בכתה, בכתה, הכול הכול יצא,
 וצחקה צחקה צחקה, כמה שהיא צחקה!

והכול היה מים סביבה, כל העולם כולו, והיא שחתה בפנים, עם כל הדברים ביחד, הכול הפך לים
 אחד גדול של דמעות וטיפות ומים וגשם.
 והיא בתוכו הייתה דגיגה. והים צחק ובכה, והעננים בכו וצחקו והתגלגלו, והבקבוקים והמים, והכול
 הכול החוצה יצא.

לאט לאט נרגע הכול; המים ירדו, הרוח יבשה, השמש מבעד לעננים, שוב היא זרחה.
 אבא חזר עם הסמרטוטים –
 אימא חזרה עם התיק מהעבודה –
 וכולם הסתכלו סביבם, מתפלאים: כי הבית היה כל כך יפה.
 הוא זרח בצבעים מופלאים – חדשים – אף פעם לא נראה ככה: כמו ארמון של מלכים.
 לילדה נשארה בתוך השק רק דמעה אחת אחרונה.
 בחוץ, בגינת המשחקים, הילדה ראתה ילד שהלך מאחוריה מאוד לאט וכבד.
 לא שיחק עם שאר הילדים.
 גם בתוכו, חשבה הילדה, יש שק של דמעות.

ניגשה הילדה אל הילד, ונתנה לו את הדמעה האחרונה שלה – במתנה.
הילד שהיה מאוד כבד – עצר; והוא הסתכל על הדמעה.
והוא הוציא מתוך השק שלו שהיה כבד מאוד ומלא בדמעות, דמעה אחת –
ונתן לילדה בחזרה, במתנה.

הילד והילדה חייכו זה לזו,
ונהיו חברים טובים-טובים.

בלילה בלילה, כשהילדה הלכה לישון, היא הייתה קלילה-קלילה; אבל גם קצת עצובה:
כי השק שלה היה ריק, לא נשארה בו אף דמעה.

אבל בפנים-בפנים, היא כבר התחילה להרגיש איזה עקצוץ.
כי בתוכה, בתוך השק, התחילה לנבוט דמעה קטנה-קטנה-קטנה –
שתחכה שם עד שיגיעו השאר,
עד העונה הגשומה.